

ПОЗОРИШНА КРИТИКА

СЛОЖЕНА АВАНТУРА ЖИВОТА УДВОЈЕ

Данкан Мекмилан: "Плућа".
Редитељ Иван Вуковић.
Мадленианум и "Марадор"

У ЕВРОПИ врло популарну и много играну дуодраму "Плућа" Данкана Мекмилана редитељ Иван Вуковић је у Театру **Мадленианум** (у копродукцији са агенцијом "Марадор") режирао као исечак свакодневног живота, па се и игра у импровизованом гледалишту на сцени (сценографија Ема Стојковић), у свакодневном костиму (Ивана Младеновић), са светлосним акцентима на актере (дизајн светла Срђан Јовановић), када је радња кључно значајна. Тако се може десити да Сузана Лукић или Горан Јевтић, усред расправе о идеји да ли ће имати бебу, да ли ће се венчати, ко ће купити хлеб, или ко кога у том тренутку треба да саслуша и да му да подршку, сести до вас, на стратешки остављена празна места. Режирајући дијалог, да се говори преко гледаоца, партнеру који је тек које место даље, Иван Вуковић је постигао много, нарочито у личном осећању присутног сведока партнерских, обично тајних односа, када постајеш физичка препрека да се сукобљени чују и разумеју. Али, то је на неком од "других" места врло спретне, невидљиве Вуковићеве режије Мекмилановог комада, који је "чудесни свет обичних ствари". На првом месту је редитељево поверење указано Сузани Лукић и Горану Јевтићу, глумцима који сваки текст могу да проживе не само органски природно већ и са тако дубоком вером у његову истинитост, да ни публика нема ни најмањег разлога да им не верује.

Као борци за чистију планету, еколошку свест, честите односе међу људима, високообразовани интелектуалци, ликови дуодраме "Плућа" не проживе међу нама само читав свој живот, у коме им се, као обично, увек ненадано десе битне ствари - дете, брак, каријера, болест, раздвајање, смрт (што изазива дубоку емпатију посматрача њиховог животног батргања, у прљавштини неосвешћеног и нецивилизованог живља западног света, као да је ова страна боља!), него се, у исто време, у уму гледаоца јасно роди мисао да је то преобиле говора, речи, дефиниција, дискусије о свему и увек, такође еколошка контаминација интимног човековог простора, у коме не мора баш све да се испреговара и закључи.

Из личног искуства ваша позоришна критичарка може да посведочи да седење на сцени, под пуним светлом, у облаку вештачког дима (од проказаног пушења дувана), очи у очи са глумцима, није нимало пријатно, а нарочито су иритантни снајперски погледи публике из "нормалних" редова, ненамерни, вероватно, јер су уперени на актере драмске радње, у коју ви упадате невољно, као у туђу метафору!

И то је још један плус за овај изразито савремен, успешан позоришни чин. Јер, мораш да будеш изложен, да учествујеш у муци прилагођавања, макар и у туђем, сценском животу, да би се она успавана грађанска и партнерска свест узбунила, па и побунила против угњетавања отпадом, како материјалног, тако и психоаналитичарског света данашњице. Све постаје лично и тражи реаговање. А спасоносног мрака позоришне сале ниоткуда. ■

Пише
ДРАЖАНА
БОШКОВИЋ